

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
29. februar 1996

Sag T-280/94

**Orlando Lopes
mod
De Europæiske Fællesskabers Domstol**

»Tjenestemænd – afslag på ansøgning om forfremmelse – flekstitid – påstand om annullation og erstatning«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 239

Angående: Påstand om annullation af to afslag på sagsøgerens ansøgning om forfremmelse og af en afgørelse, hvorved han blev nægtet tilladelse til at arbejde på flekstitid, samt erstatning af den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som han hævder at have lidt som følge af sine overordnedes adfærd og de anfægtede afgørelser.

Udfald: Annullation af afgørelsen, meddelt sagsøgeren den 11. februar 1994, om at afslå hans ansøgning til de stillinger, der var opslået ledige ved stillingsopslag nr. CJ 68/92, og af afgørelsen om at afvise klagen i klagesag nr. 12/94-R, som var rettet mod denne afgørelse. I øvrigt frifindelse.

Resumé af dom

Sagsøgeren ansøgte om en af to stillinger som ledende juridisk sprogekspert ved Den Portugisiske Oversættelsesafdeling, der blev opslået ledig ved stillingsopslag nr. CJ 68/92, som blev offentliggjort den 2. december 1992.

Domstolens Administrative Udvalg fastslog under et møde den 15. marts 1993, efter at have foretaget en sammenligning af de indkomne ansøgninger, at ingen af ansøgerne opfyldte betingelserne i stillingsopslag nr. CJ 68/92 og besluttede, »at afslå de indkomne ansøgninger ... og at udsætte besættelsen af de to stillinger«. Hver af ansøgerne modtog meddelelse om afslaget på ansøgningen (afgørelsen om dette afslag er bl.a. genstand for den af sagsøgeren anlagte sag T-547/93).

Sagsøgeren indgav på et senere tidspunkt ansøgning om en af de to stillinger som ledende juridisk sprogekspert i Den Portugisiske Oversættelsesafdeling, som var opslået ledig ved stillingsopslag nr. CJ 82/93, der blev offentliggjort den 20. december 1993.

Samtidig med, at proceduren for besættelse af de stillinger, som var omhandlet i stillingsopslag nr. CJ 82/93 var i gang, genoptog Domstolens Administrative Udvalg proceduren for besættelse af de stillinger, som var omhandlet i stillingsopslag nr. CJ 68/92 uden at offentliggøre et nyt stillingsopslag, men ved at foretage en fornyet vurdering af de oprindeligt indgivne ansøgninger. Efter at have foretaget denne sideløbende gennemgang af ansøgningerne udnævnte Det Administrative Udvalg dels to af ansøgerne til de stillinger, som var opslået ledige ved stillingsopslag nr. CJ 68/92, dels to af ansøgerne til de stillinger, som var opslået ledige ved stillingsopslag nr. CJ 82/93, til ledende juridiske sprogeksperter. Sagsøgeren modtog meddelelse om afslaget på hans ansøgning til stillingerne ved to memoranda dateret den 11. februar 1994. Han indgav en klage over disse to afgørelser, som blev registreret under klagesag nr. 12/94-R, som Domstolen afviste ved afgørelse af 27. juni 1994.

Endvidere gav Domstolens justitssekretær sagsøgeren afslag på tilladelse til at arbejde på flekstid for at kunne deltage i kurser ved universitetet i Trier. Den klage, som sagsøgeren indgav over dette afslag, der er registreret under klagesag nr. 2/94-R, blev afvist ved Domstolens afgørelse af 29. april 1994.

Domstolens begæring om, at et memorandum af 24. juni 1987 blev udtaget af sagens akter

Sagsøgeren havde som bilag til replikken fremlagt et dokument, som hidrørte fra en anden sag ved Retten. Domstolen anmodede om, at dette dokument blev udtaget af sagens akter, fordi det var i strid med reglen om, at sagsakter i verserende sager ved Retten er fortrolige.

Retten fandt, at en tjenestemand, som er ansat ved en institution, ikke er berettiget til at gøre sig bekendt med sagsakter i verserende sager, medmindre dette sker som led i udførelsen af de særlige opgaver, han har fået tillagt, hvilket imidlertid ikke var tilfældet i denne sag. En modsat fortolkning kunne medføre, at artikel 5, stk. 3, i instruksen for justitssekretæren ved Retten i Første Instans blev indholdsløs, efter hvilken bestemmelse adgang til akterne i en for Retten verserende sag er forbeholdt parternes advokater og befuldmægtigede i den pågældende sag eller personer med behørig bemyndigelse fra dem.

Retten fandt dog ikke, at der i betragtning af de særlige omstændigheder i sagen var grund til at udtage det omtvistede dokument af sagens akter. Det indeholdt nemlig en bedømmelse af sagsøgerens kvalifikationer, indsats og adfærd i den betydning, der er omhandlet i artikel 26 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«), som følgelig burde have været meddelt sagsøgeren og optaget i hans personlige aktmappe. I øvrigt havde sagsøgeren påberåbt sig dette dokument som indicium for, at der var begået magtfordrejning til skade for ham.

Annulationspåstanden

Anbringendet om, at der manglede retsgrundlag, hvilket var fremført til støtte for påstanden om annullation af afslaget på sagsøgerens ansøgning til de stillinger, som var omhandlet i stillingsopslag nr. CJ 68/92, der blev meddelt den 11. februar 1994

Dette anbringende rejste spørgsmålet om, hvorvidt ansættelsesmyndigheden efter at have afslået samtlige ansøgninger til en ledig stilling er berettiget til at genoptage sin gennemgang af ansøgningerne med henblik på vedtagelsen af en ny afgørelse, truffet på grundlag af betingelserne i det oprindelige stillingsopslag, men under hensyn til den udvikling, som i mellemtiden har fundet sted i ansøgernes dygtighed eller kvalifikationer.

Herom bemærkede Retten, at ansættelsesmyndigheden derved bringer sig i stand til at besætte en ledig stilling ved udnævnelse af ansøgere, som hverken på den sidste dato for indgivelse af ansøgningerne eller ved sammenligningen af deres fortjenester opfyldte de betingelser, som var fastsat i det oprindelige stillingsopslag, hvorfor ansættelsesmyndigheden dengang med rette havde set bort fra dem. Når ansættelsesmyndigheden foretager sit valg på grundlag af det oprindelige stillingsopslag, som altså dermed opretholdes, er der reelt tale om, at den med tilbagevirkende kraft foretager en lempelse af de i stillingsopslaget indeholdte betingelser udelukkende til fordel for disse ansøgere. Herved tilsidesætter ansættelsesmyndigheden imidlertid den forpligtelse til nøje at overholde de i stillingsopslaget indeholdte betingelser, som udgør den retlige ramme, den har pålagt sig selv.

Henvisning til: Domstolen, 18. marts 1993, sag C-35/92 P, Parlamentet mod Frederiksen, Sml. I, s. 991; Retten, 18. februar 1993, sag T-45/91, McAvoy mod Parlamentet, Sml. II, s. 83.

Videre bemærkede Retten, at hvis ansættelsesmyndigheden, når der ikke var nogen ansøgere, som opfyldte de i stillingsopslaget indeholdte betingelser på datoen for dettes offentliggørelse, kunne tillade sig at vente på, at ansøgerne blev dygtigere, og derefter genoptage gennemgangen udelukkende af disses ansøgninger, ville den

udelukke de ansøgere fra at komme i betragtning, som ud fra et korrekt skøn af deres egne kvalifikationer havde undladt at indgive ansøgning på dette tidspunkt. Ved den fulgte fremgangsmåde var der således risiko for at udelukke personer, hvis kvalifikationer i mellemtiden var blevet lige så gode, hvis ikke bedre end de tjenestemænd, som havde indgivet deres ansøgning på et for tidligt tidspunkt. Dette ville klart være i strid med formålet med vedtægtens artikel 27, stk. 1, og artikel 29, stk. 1, nemlig at det skal tilstræbes at ansætte de tjenestemænd, som opfylder de højeste krav til kvalifikationer, og at stillingerne skal besættes i overensstemmelse hermed. Desuden ville ansættelsesmyndigheden underkende den væsentlige betydning, som stillingsopslaget har, og som er at oplyse de pågældende så nøjagtigt som muligt om de betingelser, som kræves for at kunne bestride den pågældende stilling, for dermed at sætte dem i stand til at vurdere, om det har noget formål, at de indgiver ansøgning.

Henviſning til: Domstolen, 30. oktober 1974, sag 188/73, Grassi mod Rådet, Sml. s. 1099; Retten, 8. november 1990, sag T-56/89, Bataille m.fl. mod Parlamentet, Sml. II, s. 597, præmis 48; Retten, 27. juni 1991, sag T-156/89, Valverde Mordt mod Domstolen, Sml. II, s. 407, præmis 62.

På denne baggrund fandt Retten, at ansættelsesmyndigheden ved Domstolen ikke var berettiget til at genoptage gennemgangen af de ansøgninger, som den i første omgang havde forkastet.

Anbringenderne til støtte for påstanden om annullation af afslaget på sagsøgerens ansøgning om de stillinger, som var omhandlet i stillingsopslag nr. CJ 82/93

Retten fandt, at sagsøgerens fem anbringender, som var, at der forelå en tilsidesættelse af kompetenceregler, vedtægtens artikel 26 og 43, vedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit, ligebehandlingsprincippet og den berettigede forventning om et normalt karriereforløb, i det væsentlige var baseret på de samme faktiske og retlige argumenter samt aktstykker og dokumenter som dem, sagsøgeren havde påberåbt sig til støtte for påstandene i sag T-547/93, navnlig det første, andet

og femte anbringende, og at de måtte forkastes af samme grunde som dem, der var angivet i dommen afsagt samme dag i nævnte sag.

Anbringendet om, at der forelå en begrundelsesmangel, hvilket var fremført til støtte for påstanden om annullation af afslaget på tilladelse til at arbejde på flekstid

Formålet med begrundelsespligten i vedtægtens artikel 25, stk. 1, er dels at give den pågældende tilstrækkelige oplysninger til vurdering af, om en for ham bebyrdende retsakt er berettiget, og om det tjener noget formål at anlægge sag ved Retten, dels at give Retten mulighed for at udøve sin prøvelsesret.

Henvisning til: Domstolen, 26. november 1981, sag 195/80, Michel mod Parlamentet, Sml. s. 2861; Retten, 12. februar 1992, sag T-52/90, Volger mod Parlamentet, Sml. II, s. 121; Retten, 23. februar 1994, forenede sager T-18/92 og T-68/92, Coussios mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 171; Retten, 22. marts 1995, sag T-586/93, Kotzonis mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 203.

Begrundelsespligtens omfang skal i hvert enkelt tilfælde vurderes på grundlag af de konkrete omstændigheder, navnlig retsaktens indhold, karakteren af de anførte grunde og den interesse, som retsaktens adressat kan have i at modtage en forklaring. En afgørelse er derfor tilstrækkelig begrundet, hvis den er truffet i en sammenhæng, som sagsøgeren er bekendt med, således at han kan forstå afgørelsens rækkevidde.

Henvisning til: Domstolen, 23. marts 1988, sag 19/87, Hecq mod Kommissionen, Sml. s. 1681; Retten, 6. juli 1995, sag T-36/93, Ojha mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 497.

I den foreliggende sag havde Domstolen lovligt begrundet sit afslag med, at der hverken fandtes nogen vedtægtsbestemmelse eller nogen almenyldig afgørelse, truffet af den kompetente ansættelsesmyndighed ved Domstolen, som indeholdt mulighed for at arbejde på den form for flekstid, som sagsøgeren havde anmodet

om. Da Domstolen ikke havde fundet at have retlig hjemmel til at give sagsøgeren en tilladelse af den ønskede art, havde den ikke noget skønsmæssigt spillerum og var derfor ikke forpligtet til at begrunde afgørelsens hensigtsmæssighed. Retten henviste i øvrigt til, at begrundelsespligten ikke må forveksles med den retlige prøvelse af afgørelsens materielle lovlighed, som sagsøgerens andet anbringende vedrørte.

Anbringendet om, at der forelå en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 24, stk. 3, og af de hertil udstedte gennemførelsesbestemmelser, hvilket anbringende var fremført til støtte for påstanden om annullation af afslaget på tilladelsen til at arbejde på flekstid

Retten bemærkede, at tjenestemændenes normale arbejdstid ikke ifølge vedtægtens artikel 55, stk. 2, første punktum, må overstige 42 timer om ugen, der fordeles i henhold til en af ansættelsesmyndigheden fastlagt tidsplan. Det fremgik af artikel 2, stk. 1, fjerde led, i den afgørelse, som Domstolen havde truffet vedrørende ansættelsesmyndighedens beføjelser, at Domstolen har kompetence til at fastsætte nævnte tidsplan.

Vedtægtens artikel 24, stk. 3, hvorefter Fællesskaberne giver tjenestemanden mulighed for at videreudanne sig fagligt i det omfang, det kan forenes med kravene om tjenestegrenenes tilfredsstillende funktion, og såfremt det er i deres egen interesse, indeholder ikke hjemmel til at fravige den fastlagte tidsplan. På dette punkt begrænser vedtægten sig til at fastslå, som det fremgår af artikel 57, sammenholdt med artikel 6, stk. 2, i bilag V, at institutionen kan bevilge tjenestefrihed inden for rammerne af det program for faglig videreuddannelse, som den har fastsat i medfør af artikel 24, stk. 3.

Retten bemærkede, at det i øvrigt var ubestridt, at udtrykket »flekstid« betegner et begreb for tilrettelæggelsen af tjenestemænds arbejdstid, hvorom der ikke på tidspunktet for sagens omstændigheder fandtes nogen bestemmelser, hverken i vedtægten, i den af Domstolen fastlagte tidsplan eller i nogen af de øvrige almindelige gennemførelsesbestemmelser, som er vedtaget af ansættelsesmyndigheden. Retten fandt, at for så vidt Domstolen anså det for vanskeligt foreneligt med kravene om tjenestegrenenes tilfredsstillende funktion, at der indføres flekstid, måtte det fastslås, at institutionerne råder over et vidt skøn ved tilrettelæggelsen af deres tjenestegrene afhængig af de opgaver, som de har fået pålagt.

Henvi sning til: Hecq mod Kommissionen, a.st.; Retten, 16. december 1993, sag T-80/92, Turner mod Kommissionen, Sml. II, s. 1465.

Retten fandt videre, at det fremgår af artikel 56, stk. 1, sammenholdt med artikel 5, stk. 1, ottende led, i Domstolens afgørelse vedrørende ansættelsesmyndighedens beføjelser, hvorefter der kun kan gives tilladelse til natarbejde samt arbejde på søn- og helligdage, såfremt dette sker i overensstemmelse med den af justissekretæren fastlagte procedure, har til formål at beskytte tjenestemændene i en situation, hvor der foreligger ganske særlige omstændigheder, hastearbejde eller en usædvanlig forøgelse af arbejdsbyrden, og hvor institutionens interesse tilsiger, at der følges en sådan arbejdstid. Disse bestemmelser ville blive misbrugt til et andet end deres rette formål, såfremt de kunne anvendes som grundlag for at give tilladelse til den form for flekstid, som sagsøgeren havde anmodet om.

Erstatningspåstanden

Under de i sagen foreliggende omstændigheder fandt Retten, at en annullation af den anfægtede retsakt sikrede sagsøgeren en passende genopretning af det tab, som han havde lidt på grund af det andet afslag på hans ansøgning til de stillinger, der var omhandlet i stillingsopslag nr. CJ 68/92, som var meddelt ham den 11. februar 1994.

Endvidere bemærkede Retten, at der med erstatningskravet tilsigtedes en genopretning af det tab, som sagsøgeren hævdede, han havde lidt på grund af de

bebyrdende retsakter, som han ligeledes havde påstået annulleret, samt i givet fald på grund af de forberedende foranstaltninger, som var truffet med henblik på disse retsakter. Da der var en indbyrdes tæt sammenhæng mellem disse påstande, måtte forkastelsen af annullationspåstanden medføre, at også erstatningspåstanden forkastedes.

Konklusion:

Domstolens anmodning af 10. januar 1995 om, at der udtages et dokument af sagens akter, som er vedlagt replikken i sag T-280/94, og om at slette visse passager heri, afslås.

Domstolens afgørelse, som blev meddelt sagsøgeren den 11. februar 1994, om at afslå hans ansøgning til de stillinger, som blev opslået ledige ved stillingsopslag nr. CJ 68/92, annulleres tillige med Domstolens afgørelse af 27. juni 1994 i det omfang, den del af klagen i klagesag nr. 12/94-R, som var rettet mod denne afgørelse, herved afvises.

I øvrigt frifindes Domstolen.